

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Inbjudna våra vänner att uppleva evangeliets välsignelser

Äldste Karl D. Hirst
Områdessjuttio

Äldste
Karl D. Hirst

Vi älskar de stunder i livet när vi känner oss oövervinnliga. De står i skarp kontrast mot de andra långt mindre njutbara stunderna som vi alla upplever. Efter speciella upplevelser när jag känner mig förlåten, när de jag älskar gör bra val, när jag hör ett ypperligt tal eller en bra lektion som talar direkt till hjärtat – då känns det underbart!

När jag begrundade en av de stunderna nyligen och försökte sätta ord på upplevelsen, beskrev jag det som att jag kände mig ”upplyst” inuti. Jag kände mig ljusare till sinnes, lättare och mer positiv. Jag insåg att mina problem inte skulle försvinna, men jag hade fått energi att möta dem. Jag upplevde en uppmuntrande glädje som lyste upp de mer ordinära upplevelserna i livet, till och med när jag ställdes inför provningar.

I samband med att jag blev ombedd att skriva det här budskapet kom jag att tänka på Frälsarens ord till nephiterna: ”Sannerligen, sannerligen säger jag er: Jag ålägger er att vara detta folks ljus.”¹

De båda tankarna kopplades samman i mitt sinne. Jag blev verkligen ”upplyst” av evangeliets glädje, som en gudomlig ynnest, och sedan hade jag plikten att inte bara njuta av trösten som den gav utan också låta ljuset lysa för människorna runt omkring mig.

Frälsaren fortsatte: ”En stad som ligger uppe på ett berg kan inte döljas. ... Tänder man ett ljus och sätter det under en skäppa? Nej, utan på en ljusstake och det ger ljus till alla som är i huset. Låt därför ert ljus så lysa för detta folk så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader som är i himlen.”²

Jag kan se att glädjen jag får från himlen inte bara är avsedd att vara till välsignelse för mig utan även för andra. Jag ska låta dem se glädjen jag har fått och det goda som den ger mig energi att göra.

Kan det finnas ett bättre sätt att sprida evangeliet än att vara uppenbart glada medan vi efterlever det? Det låter som det fullkomliga komplementet till den ”stora lycksalighetsplanen”³ att vi sprider evangeliet mest effektivt genom att vara glada. Om vi sedan vill göra vår del i den här stora och sista insamlingen tror jag inte det finns något bättre än att tillbringa vår tid med att eftersträva glädje på Herrans sätt. Det här låter som den typen av missionsarbete som vi alla borde vara redo att engagera oss i.

Om vi tar oss tid att konstatera att vi är glada, att vår glädje är en gåva från Gud och att stor glädje alltid är en produkt av att leva så som vår himmelske Fader planerade, då blir vi ett ”märkligt folk”⁴ – och av de rätta anledningarna.

Aposteln Petrus beskrev det här på ett annat sätt. Han gav det inspirerade förslaget att vi ska ”hålla [Kristus] helig i [våra] hjärtan [och] ... ständigt [vara] beredda att svara var och en som ber [oss] förklara det hopp [vi] har.”⁵

Evangeliets glädje ger mig hopp i mina provningar. Det skulle inte vara klokt av mig att bara låtsas som om mina provningar inte fanns, men jag kan planera att koncentrera mig på de stunder av glädje som kommer i min väg och inte låta de prövande hoparna av problem dölja dem för min syn och andras. I stället kan jag försöka låta ljuset i den glädjen belysa det jag och andra runt omkring mig ser. ■

FOTNOTER

1. 3 Ne. 12:14.
2. 3 Ne. 12:14–16.
3. Alma 42:8.
4. Se KJV 1 Peter 2:9.
5. 1 Petr. 3:15.

Stavskonferens i Göteborg

Solvig Anstensen

Västra Frölunda församling

Efter en helg med stark vårkänsla samlades vi i våra olika möteshus för att lyssna till budskapen från medlemmar i vår stav. Mötet sändes från Västra Frölunda och många i staven kunde se det i sina egna möteshus. Vår stavspresident, Lars Landrö, presiderade samt ledde mötet. Mötet inleddes med att vi tillsammans sjöng "Kom, kom Guds folk", en uppmaning som vi kände gick som en röd tråd genom hela mötet.

Vi började med att lyssna till Filippa Magnusson från Trollhättan. Hon berättade hur det kan vara att inte känna så många i kyrkan i sin ålder, men att det nu är lättare att få nya kompisar via ungdomsaktiviteterna. Och, som hon uttryckte det, "ålder spelar ingen roll, bara man har kompisar". Hon avslutade sitt tal med en egenhändigt skriven och berörande dikt.

Daniel Malm tog upp vikten av att kontinuerligt göra de små sakerna. Han gjorde jämförelsen med att ta blodtrycksmedicin. Om man tar rätt dos varje dag går det väl. Om vi skulle missa en dag så går det också bra, men man kan inte spara doserna till söndagen och ta allt på en gång. Likadant är det med det andliga, sa han. Den dagliga dosen är livsviktig. För att lyckas med att få i sig dosen varje dag kan man skapa rutiner för andligt och timligt välbefinnande. Broder Malm betonade vikten av att bry sig om varandra av hjärtat, att ha daglig kontakt och att bära varandras bördor, som det beskrivs i Matteus 11:28.

Vi öppnar ett nytt kapitel i kyrkans historia, slog Mattias Nyberg fast. Kyrkans förändring från hem- och besökslärarverksamhet till stödverksamhet är ett nyare och heligare tillvägagångssätt. Broder Nyberg betonade att vi är i olika situationer i livet. Därför har vi olika behov. Vi uppmanas att be om inspiration för att veta hur vi ska göra när vi stödjer varandra. Några förslag på vad som kan göras är att gå på promenad; äta lunch; skicka en upplyftande kommentar, ett tal eller ett musiknummer; berätta om något som lyfte dig; ha ett videosamtal och använda sociala medier. Vi kan också fortsätta använda de verktyg vi hade tidigare – de har inte försvunnit. Vi lever i en spännande tid! Han avslutade med att vittna om att allt som har värde för honom, har han fått tack vare sitt medlemskap i den här kyrkan.

Anna Markman, Hjälpföreningens president i Utby församling, talade om vikten av att vara förberedd. Syster Markman talade om oljan som jungfrurna hade i sina lampor. Den jämför hon med den Helige Andens vägledning som kan lysa upp vägen för oss på samma sätt som en oljelampa kan. Den kan ge oss möjlighet att förstå och leva efter evangeliet – ett evangelium där alla är betydelsefulla. Hon berättade vidare hur hon tagit till sig ett mönster från president Nelson som innefattar att be, lyssna och skriva upp tankarna man får. Efter att ha börjat följa det här mönstret upplever syster

Lars Landrö, stavspresident

FOTO NICKLAS LÄRKA

Markman att hon kan förflytta berg, får ett klarare sinne och kan ställa de rätta frågorna. Vi kan vara både Marta och Maria i våra liv, både tjänande och lyssnande. Hon avslutade med att vittna om att "han är med oss, vår Herre och vän. Låt honom hjälpa och förbereda dig".

Ännu en president för Hjälpföreningen fick tala under mötet, Barbara Cunningham Johnsson från Västra Frölunda församling. Hon berättade om hur vi genom skrifterna kan finna tröst och svar på böner. Hon berättade att hon läst skrifterna många gånger och att hon upplever att betydelsen ändras. Ett skriftställe som tidigare inte betytt något är nu plötsligt ett svar.

Under konferensen fick vi njuta av två musiknummer, arrangerade av Neil Baker. Det första var "Jag är

FOTO: NICKLAS LÄRKA

Daniel Malm, rådgivare i stavspresidentskapet

Guds lilla barn” som framfördes av en kör från Västra Frölunda. Senare fick vi höra ett upplyftande arrangemang av ”O min Fader”, framfört av Astrid Helmstad på fiol, som ackompanjerades av syster Kelley på piano.

Vi har fem heltidsmissionärer utskickade från vår stav och vi fick förmånen att få insyn i äldste Söderbergs liv och tankar om missionen via hans pappa, Örjan Söderberg. Äldste Söderberg verkar i Coloradomissionen Denver Syd och har som alla missionärer kontakt med sin familj via mail under förberedelsedagen. Vi fick höra hur en evakuering av deras möteshus en söndag ledde till att besökare på uppmaning åkte till ett närliggande möteshus och hur talen där var till stor hjälp i deras liv. Som äldste Söderberg uttryckte det: ”Magiskt hur allt matchar.”

Vi fick flera goda tankar från den unge missionären som undrar varför han utsatt sig för det han gör. Man kan se det som ett val eller bli bitter, säger han. Han säger också att han har frågor och söker svar på dem. Han uttrycker det så fint med att säga att vi ”kan inte låta frågetecken paralysera oss”. Han skriver vidare att man kan ”göra det obekväma till en välsignelse”. I ett av sina mejl hem beskriver han hur veckans mirakel hände i en tvättstuga via ett samtal med en person som ledde till ett dop. Det är tackamt att få lyssna till missionärernas uppbyggande upplevelser och få ta del av styrkan som vi kan se hos dem, avslutar pappa Söderberg.

Tillsammans sjöng vi, stående, psalmen ”Blott en dag, ett ögonblick i sänder”. Det var en mäktig känsla att befinna sig mitt i en jättekör (församlingen) och veta att så många andra samtidigt sjöng på andra platser i vår stav. Även om vi inte möts blir vi förenade genom sången.

Vi fick höra från en alldeles färsk hemkommen missionär som varit i Englandmissionen Leeds. Syster Cecilia Bensige vittnade om hur hon upplevde att hon under sin tid som missionär blivit slipad och är mer av en diamant nu. Hon berättade om hur hennes kamrat tappade sin Ipad och hur den gick sönder och behövde lagas. Där, på stället som de skulle laga den, fanns en kille som var öppen för andlighet och han döptes efter några veckor. Som syster Bensige uttryckte det: ”När det går fel går det faktiskt rätt.”

Som avslutning fick vi lyssna till vår stavspresident Lars Landrö. Han påminde oss om stavens tema som

fortfarande är ”Vandra med Kristus”. Genom att skapa bilder i huvudet kan vi uppnå olika saker. President Landrö berättade om hur han, när de köpte ett nytt hus, fick en bild i huvudet av ett vedförråd. Han förändrade bilden till en plan som han sedan verkställde med gott resultat, vilket gjorde honom nöjd. Vi uppmuntrades alla att skapa bilder om hur vi vill forma våra liv. Vi kan skapa våra liv med hjälp av Mästersnickaren.

Återställelsen fortsätter och program förändras och förfinas, men doktriner är eviga och förändras inte, sa president Landrö. Syftet med den nya stödverksamheten är att betjäna och bli betjänade. Vi befinner oss alla i olika faser i livet och har olika förutsättningar, men vi kan alla visa omsorg om andra. Det finns ingen som är så svag, liten och obetydlig att det inte finns något att ge någon annan. Alla är betydelsefulla! ”Vi behöver inte göra så stora insatser”, fortsatte president Landrö, ”bara små vardagliga saker.” Vi fick fina exempel på kramar, leenden, kort, mottaganden och en hand på axeln som har lyft president Landrö själv. Vi behöver alla känna vänskapens fasta hand, sa han.

President Landrö jämförde vår himmelske Fader med en trädgårdsmästare och hänvisade till Jakob som beskriver skötseln av olivträden. ”Gud har fullkomlig kunskap om vad som krävs för att utvecklas fullt ut.” Han avslutade med att påminna oss om Johannes 10:10: ”Jag har kommit för att [ni] ska ha liv, och liv i överflöd.”

Hem gick vi med fyllda hjärtan, en ande som gläds över att ha blivit påfylld och en längtan tills vi möts igen. ■

Joel Kärn tillsammans med missionärer i Spanienmissionen Malaga

Hemkommande missionärer

Joel Kärn från Handens församling har kommit hem från sin mission. Han har tjänat i Spanienmissionen Malaga. Joel är son till Ulf och Anette (f. Magnusson) Kärn. ■

Joel Kärn

Avresande volontärer och missionärer

Jeffrey Clark från Malmö församling har kallats att arbeta som volontär för kyrkan. Han kommer att verka i området Rostov-na-Donu i Ryssland. Jeffrey är son till Tony och Katarina Clark.

Jeffrey Clark

Rebecka Sjödin från Malmö församling har kallats på mission. Hon kommer att verka i Polenmissionen Warszawa. Rebecka är dotter till Roberto och Maria (f. Girhammar) Sjödin. ■

Rebecka Sjödin

Missionsminnet

Adam Lindqvist
Handens församling

Jag hade nyss kommit till ett nytt område, och jag var relativt ny på missionsfältet. En dag när vi hade kommit hem till lägenheten fick jag en känsla av att vi inte var klara för kvällen. Vi gick ut igen och så stannade vi. Jag använde mig av något som jag fått lära mig av en kamrat på MTC: "Låt Anden leda dina fötter." Så jag slöt mina ögon, och kände efter med Anden vart jag skulle gå. Jag öppnade ögonen och gick åt det hållet som Anden hade manat mig att gå. Vi hade gått i en halvtimme när vi träffade en ensamstående mamma med två barn. Vi berättade att vi var missionärer och att vi delade ut Mormons bok som har ett budskap om familjens eviga lycka. Kvinnan tog emot vår bok och ville träffa oss samma vecka. Hon sa att hon länge hade sökt efter detta.

Detta var ett av mina starkaste minnen från missionen. För mig betyder det att Anden leder oss till dem som är förberedda. Vi måste bara lita på Herren. ■

Adam Lindqvist

Missionsminnet

I dag tjänar Nicki de Souza Dato som Primärs president i sin hemmaförsamling Jakobsberg, i Stockholms stav. Till vardags förbereder Nicki sig för universitetsstudier. Hon arbetar också med djurvård på Skansen och med städning och trädgårdsarbete i templet i Västerhaninge.

När Nicki ser tillbaka på sin mission på Temple Square i Salt Lake City är det flera tankar och minnen som väcks. Hon berättar för Renée Broch Augustsson, som är stavsreporter i Stockholms stav: "Det är lite annorlunda att verka i Temple Square-missionen, men syftet är detsamma som i andra missioner, nämligen att föra människor till Kristus. Och precis som på 'vanliga' missioner arbetar vi alltid två och två. I besökscentret går arbetet ut på att kontakta människor, och på visnings-turerna berättar vi om kyrkans historia och pionjäreorna, Kristusstatyn och om de olika byggnaderna på platsen."

En del visningar gavs på andra språk än engelska och Nicki fick uppleva den välsignelse som tungomålsgåvan är. "Ibland kunde jag förstå språk jag inte kunde", säger hon.

Om betydelsen av att vara på mission berättar Nicki: "Det är så mycket mer än att predika om Kristus. Det är att lära känna Kristus. Missionen är en bra upplevelse och en vändpunkt där man bestämmer sig för att följa Kristus." Men Nicki tillägger också att det är skönt att vara hemma igen.

Ett speciellt minne är den man som kom till besökscentret en gång och kände igen Nickis kamrat. Hennes kamrat hade tidigare undervisat mannens son. Nu hade mannen frågor om kyrkan och Nicki och hennes kamrat fick möjlighet att vittna om Kristus för både mannen och hans son. De berättade om Kristus besök i Amerika och de inbjöd både far och son att låta döpa sig, vilket de också gjorde. Nicki vittnar om att de som kommer till besökscentren på tempelområdet har förberetts av Herren.

Om Nicki skulle ge tips till blivande missionärer skulle det viktigaste vara att ha ett starkt vittnesbörd om Kristus. Nicki poängterar att man inte behöver kunna allt, utan det viktiga är att dela med sig av sin kärlek till andra och att inte vara rädd, för man får hjälp. "Jag har lärt mig vikten av att lita på den Helige Anden och på mina kamrater", avslutar Nicki de Souza Dato. ■

På spaning i Almedalen

Almedalsveckan genomförs årligen i Visby på Gotland, där företrädare för såväl de svenska politiska partierna som allehanda intresseorganisationer och företag samlas och diskuterar politik och samhällsfrågor.

Med tanke på att vi som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga alltid har uppmuntrats till samhällsengagemang är det inte konstigt att vi hittar flera av våra medlemmar på plats i Visby. Liahonas lokalredaktör har kontaktat några av dessa med frågan "Vad har fört dig till Almedalsveckan i år?"

Gunilla Girhammar, Lunds församling: "Jag har varit i Almedalen i år på uppdrag av kyrkans informationstjänst. För femte året i rad arrangerade vi och inbjöd till ett seminarium som del av det officiella programmet. I år var temat 'Höga ideal och den krassa verkligheten. Vad kan religion bidra med i #metoodebatten'. Jag hade i uppdrag att moderera samtalet mellan fyra inbjudna representanter från Svenska kyrkan, Katolska kyrkan, Claphaminstitutet och Louis Herrey från våra egna led. Det var ett spännande och givande samtal som både visade på den gemensamma ambition som finns, men också vår olika problemanalys och syn på utgångspunkt. Utöver det uppskattar jag de otaliga möten med människor, ämnen och samtal som veckan bjuder på. För en politiknörd som jag är det alltid kul att kunna vara på plats."

Nicki de Souza Dato tillsammans med en missionskamrat

FOTO NICKI DE SOUZA DATO

Anders Stenkrona, Täby församling: "Jag blev ombedd av Minpension.se och Skandiabanken att prata om hur vi kan göra det lättare att pensionsspara. Det handlar om att identifiera vad det är som gör det svårt för oss att spara och fokusera på att minimera dessa hinder."

Lisen Henretta, Gubbängens församling: "Jag har också deltagit i Almedalsveckan. Där har jag tagit del av seminarier inom mitt yrkesområde som är äldreomsorg. Spännande och supergivande. Åkte därifrån fylld av inspiration, många nya idéer och en massa spännande möten."

Emma Köster, Lunds församling: "Jag har varit i Almedalen i år med anledning av mitt politiska engagemang. Jag kandiderar till Riksdagen vid valet 2018, och jag var närvarande i Almedalen tre kvällar för att mingla, lyssna på debatter och intressanta/relevanta föreläsningar. På dagarna hade jag möjlighet att njuta av hela öns vackra natur, kultur och historia tillsammans med min familj."

Louis Herrey, Kungsbacka församling: "Jag har varit del i en panel av kristna representanter som diskuterat frågan: Höga ideal och den krassa verkligheten – vad kan religion bidra med i #metoodebatten? Det var ett givande samtal där moral, dygd, respekt och kärlek från ett kristet perspektiv lyftes fram. Men även om vi som troende har höga ideal kan vi samtidigt konstatera att det finns en 'verklighet' i flera av våra samfund, där övergrepp av olika slag kan ske. Panelen ägnade därför tid åt att diskutera vad vi kan göra i sådana fall, i synnerhet för att hjälpa de drabbade och oskyldiga. Detta samtal var arrangerat av Jesu

Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Jag var tacksam att få vara en del av det."

Rebecca Lindfors, Hägerstens församling: "Jag jobbar som retorikexpert och beteendevetare och driver företaget Hjärnretorik. Under Almedalsveckan var jag med i SVT:s sändning som retorikexpert och analyserade statsminister Stefan Löfvens tal, samt retorikspanade på tre partiledares kommande tal. Även retorikträning av politiker och föreläsare hanns med. En fullspäckad och givande vecka med många nya bekantskaper och intressanta samtal."

Caroline Höglund, Vendelsö församling: "Jag åkte till Almedalen för Riksorganisationen Haro som jobbar för att förbättra svensk familjepolitik med barnet i fokus, stärka föräldrar i deras föräldraskap samt stå upp för barnets bästa. Jag var på flertalet seminarier med anknytning till vårt område och hade givande möten och mycket nätverkande efter och mellan seminarierna."

Ingrid Nilsson, Vendelsö församling: "För mig var det femte året i rad som jag var med, och denna intensiva vecka är verkligen givande. Tankar, idéer, åsikter, kunskaper och framför allt möten med så många människor gör denna vecka till något unikt. Kyrkan har funnits med i det officiella programmet dessa fem år och fast vi är en liten grupp i det religiösa landskapet i Sverige har vi genom vår närvaro under Almedalsveckan blivit mycket mer synliga, i alla fall i kristna kretsar. Jag är övertygad om att det nätverk som byggts upp under åren kan leda till mycket gott i framtiden, i vår uppgift att 'föra kyrkan ut ur dunklet.'" ■

FOTO CHRISTOFER GIRHAMMAR

FOTO VERONICA STENKRONA

Gunilla Girhammar

Anders Stenkrona

FOTO THOMAS NYBORG

FOTO EMMA KÖSTER

Lisen Henretta

Emma Köster

Louis Herrey

Rebecca Lindfors

Caroline Höglund

Ingrid Nilsson

Att leva på invigt område i tre år

Renée Broch Augustsson

”Tempel står som ett monument som bevitnar själens odödlighet”, säger tempelpresident Seppo Syvänen när jag träffar honom tillsammans med hustrun, tempelvärdinnan Kirsti Syvänen. De bor i en välplanerad och vackert möblerad lägenhet som är inrymd i gästhemmet. ”Att arbeta i templet är att få vandra på helig mark.” Det privilegiet har Seppo och Kirsti Syvänen haft som tempelpresidentpar i Helsingfors tempel i tre år (2015–2018). Nu återvänder de till Sverige och Göteborg.

Det finska templet ligger i Karabacka i Esbo och betjänar drygt 20 000 medlemmar från Finland,

Estland, Litauen och Ryssland. President Syvänen berättar att många ryska medlemmar är flitiga tempelbesökare. Vilket tempelområde de vill tillhöra kan de välja – antingen Ukraina eller Finland. Detta beror på det känsliga läget mellan Ukraina och Ryssland. Resan till Helsingfors för de ryssar som bor längst ifrån templet är väldigt lång. De bor nämligen i Sachalin, en ö i Ochotska havet utanför Sibiriens östkust, norr om den japanska ön Hokkaido. När de ska till templet har de en 13 timmar lång flygresa framför sig.

Både Seppo och Kirsti Syvänen har sina rötter i Finland. De kan språket

och har en djup kärlek till sitt fädernesland. Under sin tid som tempelpresidentpar har Syvänen rest en hel del både i Finland och inom de baltiska länderna samt Ryssland i avsikt att träffa medlemmar på stavskonferenser och även i församlingar.

President Syvänen påminner om forna tiders profeter som gick upp på bergstopparna för att be på en plats där himmel och jord tycktes mötas. Dagens bergstoppar är våra tempel. I dem möter också nutida heliga Gud. I templen uppenbaras Kristi kärlek genom symboler och förrättningar.

Templet i Finland ligger bokstavligen på en höjd där trappor i flera avdelningar leder upp till ingången. Detta för tankarna till Jesajas ord: ”Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar” (Jes. 2:3).

Templet i Finland är det tredje i Norden. Det stod klart på hösten 2006. Innan templet invigdes hölls öppet hus för allmänheten. Denna händelse fick stor uppmärksamhet i finsk media. I stället för det då högt uppsatta målet 25 000 besökare kom 56 000 människor från hela landet för att se det utomordentligt vackra finska templet.

Det första dopet i Finland utfördes 1876. I september 1947 etablerades kyrkan i landet. Vid den tiden var 129 personer redan döpta. År 1977 organiserades Helsingfors stav och Tammerfors stav 1983. Nu är det totala antalet medlemmar i Finland 4 901.

”Vi känner oss storligen välsignade”, säger president Syvänen om tiden i Finland. ”Den blev en naturlig fortsättning på vår treåriga kallelse som rådgivarpar i templet i Stockholm mellan 2009 och 2012.” ■

Seppo och Kirsti Syvänen

FOTO RENÉE BROCH AUGUSTSSON

Konsert för Sverige

Rebecca Sturesdotters föräldrahem har man alltid gjort lite extra för att markera Sveriges nationaldag. Denna tacksamhet mot vårt fantastiska land har följt med Rebecca i hennes nuvarande ämbete som musikordförande i Malmö stav. För andra året i rad har stavens medlemmar den 6 juni fått ta del av en konsert med bara svensk musik. Vi börjar med att sjunga nationalsången, sedan går det vidare genom sommarklassiker och nyskrivna sånger om vårt vackra land.

Värdpar även i år var Jakob och Erin Karlsson som elegant och humoristiskt tog oss igenom programmet. De vinklade sina kommentarer från

sitt speciella perspektiv, då Erin nyss blivit svensk medborgare. De flesta av stavens enheter var representerade när vi fick lyssna till svensk instrumentalmusik, solosång och körsång framförd av talanger från 5 till 75 år. ■

FOTO TEREZ NILSSON

Värdparet Jakob och Erin Karlsson från Lunds församling

FOTO TEREZ NILSSON

Rebecka Sjödín, Hanna Saffer, Ellen McKnight och Rebecca Sturesdotter framför "Strövtåg i hembygden" av Mando Diaó.

Att grilla är sommar

Renée Broch Augustsson

Åtminstone en grillfest under sommaren är lite av en tradition i Jakobsbergs församling i Stockholm.

FOTO RENÉE BROCH AUGUSTSSON

Patricia Olivarez Cisternas

Inga Engzell

I år gick denna begivenhet av stapeln lördagen den 9:e juni och den var efterlängtd eftersom det av olika anledningar inte blev något grilla av förra sommaren. Men nu var det dags igen och flera grillar var i gång. Vid den ena grillen fanns vår biskop, Viktor Fhors, som vände korvar

och annat med den äran. En annan grillmästare var Patricia Olivarez Cisternas.

Ute på gräsmattan stod dukade bord och några av dem var placerade i skuggan, vilket var skönt med tanke på att det rådde högsommarvärme. Var och en hade med sig det som skulle grillas. Sallader, dryck och desserter tillhandahölls av våra unga kvinnor som också hade organiserat det hela.

Alla verkade trivas, unga som gamla. Inga Engzell, en av våra äldsta systrar, njöt av gemenskap och sommarväder. Med oss hade vi också två fyrbenta vänner. Marit, vars matte är Lisbeth Sandström och Ninito, vars husse är Antonio Grez.

De som önskade kunde vara med i lekar efter maten. Annars var det fritt fram att bara koppla av eller ta sig hem mätt och belåten. ■